

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quæstio tertia. Vtrum in singulis ordinibus imprimaur character.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

per gratiam, ideo actio per quam confertur gratia est ibi principalissima, & est sacramenti, sicut est ablutio in baptismo: in operibus autem quae immediate non ordinantur contra peccatum, sed ad conferendum potestatem seu officium propter aliquem finem, illa sola operatio est sacramentum per quam confertur potestas quae directe & immediate ordinatur ad finem intentum, quia illa sola est principalis, caetera vero, etsi in eis conferatur gratia, sunt ad ministrum: sic autem est in ordinibus, ut declaratum fuit prius, ideo &c.

12 Potest etiam dici ad minorem propositionem quod ipsa non sumitur vniuersaliter pro omnibus ordinibus sub sacerdotio, sed solum pro diaconatu & subdiaconatu, nec eius probatio se extendit ad minores ordines, de quibus superius facta est mentio, videlicet ad ostiarium, lectoris, & acolithum: quia officia praedictorum ordinum possunt licite exerceri sine gratia, quous non meritorie, quia sine gratia nullum opus est meritorium, & ideo per illam rationem non probatur quod in collatione praedictorum ordinum conferatur gratia. Dicitur etiam Dionysii quod immundis sacra solumbola tangere nequitas est, intelligitur de administratione sacramentorum, quae non pertinet ad diaconum vel subdiaconum, sed solum ad sacerdotem.

13 Rursum si dicatur quod sacramenta & sacramentalia simul debent conferri, cum sacerdotio autem non simul conferuntur reliqui ordines, non valet: quia non oportet sacramentalia simul conferri cum sacramento, nam in primitiua ecclesia multis diebus & quandoque pluribus annis caerechizabantur aliqui priusquam baptizarentur, sicut de B. Martino legimus. Et eodem modo prius tempore promovebatur quis ad minores ordines gradatim antequam fiat sacerdos: ut probato in minoribus maiora committantur. & sic patet primum. Si autem aliquis contendat omnes praedictos septem ordines esse sacramenta quodlibet per se, & omnia simul esse vnum sacramentum vnitatem perfectionis modo quo dictum est in secunda solutione secundi argumenti praecedentis quaestionis: ego puto, salua fide, melius esse aliorum intellectui credere, quam contentioibus deferuire.

14 Quantum ad secundum scilicet de numero & sufficientia ordinum sciendum est, quod ordo ordinatur ad Eucharistia sacramentum, ordo enim ministrorum ecclesiae qui sunt mediatores inter Christum & populum, est ad faciendum vniorem populi cum Christo, hoc autem fit maxime per sacramentum eucharistiae, in quo Christus continetur realiter, & a nobis sumitur, unde dicitur sacramentum vniorem: haec autem vniore fit duplici actu, scilicet per sacramenti consecrationem, & populi dignam preparationem. In prima actu deseruiunt quatuor ordines, scilicet acolithus, subdiaconatus, diaconatus, & sacerdotis, sed differenter: quia acolithus habet materiam consecrandam preparare in vasis non sacris, ipse enim, ut dicitur in litera, ut ceolum cum aqua & vino preparat & tradit subdiacono, subdiaconus vero habet eam ponere in vasis sacris in quibus fit consecratio. Diaconus vero habet eam offerre sacerdoti ad consecrandum, & consecratam dispensare saltem sanguinem mediante vase. Consecratio autem pertinet ad sacerdotem. In secundo autem actu, scilicet in preparatione populi deseruiunt alij tres ordines, sed differenter: quia duo eorum disponunt remouendo prohibens vel malum hominem, ut ostiarius, vel malum daemone, ut exorcista. Tertius vero, scilicet lector preparat conferendo bonam dispositionem quoad cognitionem veri, & dilectionem boni: quod fit legendo prophetias, in veteri testamento contentas de Christo.

15 Quantum ad tertium sciendum est quod aliquid dupliciter dicitur sacrum absolute, & antonomastice: absolute loquedo omnes ordines sunt sacri, cum sint quoddam sacramentum vel sacramentale, sed antonomastice (id est, excellenter) tres dicuntur sacri, scilicet sacerdotium, diaconatus, & subdiaconatus duplici ratione. Primum ratio ne materiam quae habent actus suos, habet enim actus suos circa materiam consecratam, nam subdiaconus habet vasa sacra tangere, & in eis materiam eucharistiae preparare: diaconus vero preparatam in eisdem vasis sacerdoti offerre: sacerdos vero habet eam in eis consecrare, &

consecratam immediate tractare quantum ad corpus domini. Secundo ratione continentiae annexae his ordinibus quantum ad clericos occidentales: votum enim continentiae reddit nos Deo quasi sacros, nihil autem horum est in quatuor minoribus ordinibus, quia nec actus eorum sunt immediate circa aliquid consecratum, nec eis est continentia annexa, & ideo non dicitur sic sacri ut alij tres.

16 Ad primum arg. dicendum est quod licet Hierarchia ecclesiae sit exemplata a caelesti, non tamen potest eam imitari in omnibus. In angelis enim sunt plures hierarchiae propter plures modos recipiendi diuinam illuminationem, in ecclesia autem est vna tantum, quia est tantum vnus modus quo omnes homines pro statu viae recipiunt illuminationem diuinam, scilicet per similitudines rerum sensibilium: sicut ergo in hominibus non sunt tot hierarchiae quot sunt in angelis, sic non oportet quod sint tot ordines quot sunt in illis, nec tamen ita pauci quod sunt in vna hierarchia angelica, quia cum distinctio ordinum in ecclesia sumatur in comparatione ad eucharistiae sacramentum, oportet eos multiplicari secundum multiplicationem actuum concurrentium ad ipsius consecrationem, vel propter preparationem modo quo dictum est.

17 Ad secundum arg. dicendum quod psalmistatus non est ordo, tum quia actus cuiuslibet ordinis spectat ad singularem personam, canere autem psalmos spectat ad totum chorum: tum quia ordo non confertur sine aliqua consecratione, cum omnis ordo sit sacramentum vel aliquid sacramentale: psalmistatus autem in sola iustione presbyterij suscipiatur, est tamen officium quod inuitur canon superius allegatus, nam postquam in praecedentibus capitulis dictum est, presbyter cum ordinatur & diaconus autem cum ordinatur, & sic de singulis, subiungitur psalmista seu cantor (quia psalmi canendo dicuntur) potest absque licentia episcopi sola iustione presbyterij officium suscipere, non dicit cum ordinatur sicut de aliis dixerat, sed vocat officium simplex: est alique glose vel textus vocent psalmistatum ordinem, improprie accipiunt nomen ordinis pro officio.

18 Ad rationes alterius partis similiter respondendum est quod in primitiua ecclesia propter paucitatem ministrorum omnes actus inferiorum ordinum committebantur diacono: & ideo Apostolus sub diaconatu comprehendit inferiores ordines, nihilominus distincti erant inter se: vnde de Onesimo dicitur tunc temporis fuisse acolithus, ut patet ex argumento in secundam epistolam ad Theophilonicenses.

19 Ad secundum dicendum quod secundum illos actus, qui sunt purgare, illuminare, & perficere, non distinguuntur ordines neque angeli (cum illi tres actus conueniant omnibus ordinibus respectu inferiorum: omnes enim superiores ordines purgant, illuminant, & perficiunt inferiores) neque ordines ecclesiastici, sed per actus secundum quos ordinantur ad eucharistiae sacramentum, qui sunt plures, ut frequenter fuit dictum: beatus tamen Dionysius illos tres actus appropriat tribus, scilicet episcopatu, sacerdotio, & diaconatu, attribuens episcopo omnes tres, sacerdoti duos, diacono tantum vnum, sub quo comprehendit omnes alios minores ordines.

QUESTIO TERTIA.

Vtrum in singulis ordinibus imprimatur character.

Tertio quaeritur, vtrum in singulis ordinibus imprimatur character. Videtur quod non, quia plura eiusdem speciei vel generis proximi non possunt simul in eodem esse, sicut plures albedines vel plures colores non possunt simul in eodem esse subiecto: sed si in singulis ordinibus imprimeretur character, illi characteres non differrent nisi solo numero aut specie, & non genere, ergo non possent esse in eodem: & sic nullus posset omnibus ordinibus ordinari, hoc autem est falsum, ergo &c.

2 Item vnus sacramenti vnus est effectus, sed omnes ordines constituunt vnum sacramentum (ut prius dictum est quaest. i. huius dist.) ergo causant vnum effectum tantum: sed ille non potest esse nisi vnus character, ergo &c.

IN contrarium est, quia illud quod non imprimi characterem est iterabile, sed nullus ordo est iterabilis, ergo singuli ordines imprimunt characterem.

RESPONSIO. Videnda sunt tria. Primum est, vtrum in singulis ordinibus imprimatur character. Secundum est, quod dato quod sic secundum vnam acceptionem characteris, in quo actu ordinationis imprimatur character in vnoquoque ordine. Tertium est, vtrum character vnus ordinis supponit characterem alterius.

Quantum ad primum sciendum est quod vnus character ordinis non fit aliud quam deputatio ad actus sacros ordinatos ad sacramentum Eucharistiae secundum opinionem quam sequimur, & secundum ea quae facta sunt prius quam ageretur de baptismo, sicut est duplex opinio de ordinibus, sic est duplex opinio de tali deputazione: si enim quilibet ordo est vere & simpliciter sacramentum, quum sacramenta sint à Christo immediate instituta (vt dictum fuit in praecedentibus) consequens est quod character cuiuslibet ordinis sit diuina deputatio ad actus illi ordini competentes: si autem inferiores ordines, aut aliqui eorum non sint simpliciter sacramenta, sed quaedam sacramenta instituta per Ecclesiam ad solemnitate cultus diuini, tunc character talis ordinis est deputatio ad actum ordinis non immediate facta à Deo, sed ab Ecclesia Deo inspirante: sed siue primo modo, siue secundo modo dicatur, in omnibus ordinibus imprimitur seu datur character, quia per quemlibet ordinem deputatur quis ad aliquem sacrum actum, quamuis in eis sit gradus: haec autem deputatio non operatur quod ordinatus quocumque ordine possit aliquid facere quod prius non poterat quantum ad genus facti exterioris, sed solum quod potest facere ex officio illud quod prius non poterat. Cuius ratio est, quia secundum opinionem tactam prius & quam insequimur, nec minister, nec sacramentum per eum ministratum faciunt aliquem effectum in anima, sed totus interior effectus est à Deo immediate: minister autem solum operatur illud quod fit exterior, quod potest facere non ordinatus sicut ordinatus, sed non ex officio, quia non est ad hoc deputatus: vnde non sacerdos potest dicere quicquid dicit sacerdos, & tamen non consecraret corpus Christi, quia non est ad hoc deputatus à Deo sicut sacerdos, ex qua deputazione prouenit quod sacerdote & non alio proferente verba consecrationis super panem & vinum fit ibi corpus Christi & sanguis, super speciebus panis & vini virtute diuina, & sic minister & verba sunt causa sine qua non esset ibi corpus Christi & sanguis ex sola ordinatione vel passione diuina, & similiter est in aliis sacramentis & sic patet primum.

Quantum ad secundum sciendum est quod aliquorum ordinum est tantum vnus actus, aliorum autem plures, quorum tamen vnus est alio principalior. In ordinibus quorum est tantum vnus actus, character imprimitur seu datur in traditione instrumenti pertinentis ad actum illum, sicut ostiario imprimitur character in traditione clauium, lectori in traditione libri prophetiarum, exorciste in traditione libri exorcismorum, tamen cum forma verborum singulis correspondente. In ordinibus autem quorum sunt plures actus, character imprimitur in traditione instrumenti pertinentis ad principaliorum actum, ille autem actus est principalior qui immediatus ordinatur ad eucharistiae sacramentum: cum igitur acoliti sint duo actus, scilicet portare caereum & suggerere aquam & vinum in viceolis ob sacramentum eucharistiae quorum secundus est principalior primo, propter rationem statim dictam, ideo character acolitatus imprimitur in traditione viceoli, quamuis denominetur ab alio actu, quia est magis patens & frequentior: nomen enim acoliti caerei de portatione significat. Subdiaconus similiter habet duos actus, scilicet legere epistolam, & materiam eucharistiae ordinare, & ponere in sacris vasis, & vt de se patet secundus actus est principalior primo: quia sacramento eucharistiae immediatus, propter quod character subdiaconatus imprimitur in traditione calicis & patene. De diacono enim est magis dubium, habet enim duos actus, vnus est legere euangelium, alius est dispensare sacramentum mediatis vasis: habet enim portare corpus domini in patena, & dispensare sanguinem in calice, nec est dubium quod actus secundus est principalior primo, & tamen diaconus in sua ordina-

tione non recipit aliquod instrumentum pertinens ad hunc actum, propter quod de impressione characteris in diacono natu est duplex opinio.

Vna est quod imprimitur in traditione libri Euangeliorum, quia deputatio eius ad suum principale actum non potuit exprimi per traditionem alicuius rei corporalis: cum enim diaconus habeat potestatem super corpus & sanguinem contenta in vasis, non potuit haec potestas exprimi per dationem vasis tantum, quia super vasa subdiaconus habet potestatem, nec per dationem materiam consecratae, quia non habet eam immediate tangere, & ideo oportuit quod ordinaretur per traditionem instrumenti pertinentis ad actum secundarium, hoc est per traditionem libri euangeliorum. Sed contra hoc potest argui, quia illud in quo imprimitur character debet obseruari & probabile est quod obseruetur in omni ecclesia, sed traditio libri in ordinatione diaconi non obseruatur in omni ecclesia, nec antiquitus forsitan obseruabatur in aliqua ecclesia, vnde secundum ordinarium antiquissimum ecclesiae Antien. cui praesumus liber euangeliorum non tradebatur diacono in ordinatione sua, sed nos volentes nos conformare ceteris ecclesiis posuimus de manu nostra in margine dicti ordinarii quod liber euangeliorum tradatur diacono cum consueta forma verborum, quare non videtur quod in traditione libri imprimatur character diaconatus.

Et ideo alia opinio est quod character imprimitur in impositione manuum, per quod datur intelligi quod applicatur ad magnum ministerium, eo quod manus est organum organorum, diaconus autem per excellentiam dicitur minister: & huic videtur Canon concordare. 23. dist. vbi dicitur quod cum ordinatur diaconus solus episcopus ei manus imponit, eo quod ad ministerium applicetur. Sacerdos solum habet plures actus, sed principalior inter omnes est consecrare corpus Christi & sanguinem Christi, absolueret autem in foro poenitentiae est alius actus eius secundarius, & ideo in datione patene & calicis cum materia imposita imprimitur character sacerdotalis: vnde Dominus hac potestatem primo dedit Discipulis in cena quando tradens corpus suum & sanguinem in calice dicit, hoc facite in meam commemorationem. Sed post resurrectionem dedit eis potestatem ad actum secundarium quando dixit, quorum remiseritis peccata remittuntur eis, &c. & sic patet secundum.

Quantum ad tertium dicendum quod vnus ordo non presupponit alterum ex necessitate eodem ordinato, sed de congruitate solum. Quod patet sic: sicut se habet actus ad actum ita se habet potentia ad potentiam, sed actus vnus ordinis non presupponit de necessitate actum alterius, vt de se patet, ergo nec potestas seu character vnus ordinis supponit ex necessitate characterem alterius: inde est quod secundum iura promotus per saltum non reordinatur sed suppletur quod est omissum, vt habetur. 32. dist. sollicitudo. & extra. 7. lib. de clerico per saltum promotus, cap. tuae literae. congruum tamen est vt non promoueatur ad maiores ordines qui prius in minoribus se non humiliavit, omnes tamen ordines supponunt ex necessitate baptismum, quia baptismus est ianua sacramentorum, propter quod ante baptismum nullus est susceptus alicuius sacramenti, & ideo si de facto aliquis ordinaretur non baptizatus nihil reciperet, sed esset baptizatus & totaliter reordinandus, sicut expresse habetur extra. 3. de presbytero non baptizato, cap. 1. & vlt.

Ad primum arg. dicendum quod character est sola deputatio ad actus sacros, & ideo tot characteres dicitur aliquis habere quot actibus faciendis simul vel successiue poterit deputari, siue actus illi differant specie siue genere: nec propter hoc erunt plura eiusdem speciei in eodem subiecto, quia character sic acceptus non est nisi relatio rationis, entia autem rationis nusquam sunt subiectiue.

Ad secundum dicendum quod vnus sacramenti est vnus effectus principalis, & sic character sacerdotis est principalis effectus sacramenti ordinis: possunt tamen esse multi effectus minus principales ordinati ad principale actum, & sic sunt multi characteres multorum ordinum qui omnes ordinantur ad characterem sacerdotum & ad actus eius.

12 AD argumentum alterius partis dicendum quod non solum sacramentum non est reiterabile, quia imprimis aliquam potestatem existentem subiective in suscipiente sacramentum, sed quia per ipsum deputatur quis ad actum sacrum: sicut benedictio calicis non iteratur quia per eam deputatur calix ad actum sacrum, quamvis nihil fiat subiective in calice per benedictionem, & similiter potest esse in ordinibus quae tamen deputatio largi dicitur character, &c.

QVÆSTIO QVARTA.
Vtrum corona sit ordo.

DEinde queritur de his quae sunt ordinibus annexa, quae sunt corona & episcopatus. Et primo queritur de corona, vtrum sit ordo. Arguitur quod sic quia illud per quod aliquis ponitur in gradu super communem populum est ordo, sed per coronam ponitur homo in gradu super laicos, ergo est ordo.

1 IN contrarium est, quia secundum ritum Ecclesiae nullus ordo datur sine celebratione missae, sed corona datur praeter missam, & omni die, ergo non est ordo.

2 **R**ESPONSIO. Dicenda sunt tria. Primum est quod corona non est ordo. Secundum est, quod est dispositio congrua ad ordines. Tertium est, quod non est dispositio necessaria praesupposita ab ordinibus.

3 **P**rimum patet sic: Per omnem ordinem confertur ordinata potestas vel deputatio ad aliquem actum sacrum, vtrum patet ex praecedentibus, sed per coronam nihil horum confertur: ex hoc enim solo quod aliquis tonsuratur, nulli actui vel officio deputatur, ergo non est ordo.

4 **S**ecundum sic patet: In omni transitu de statu ad statum conveniunt interponitur aliqua media dispositio sicut noviciatus est dispositio media inter statum secularem & religiosum, igitur inter statum laicorum & ministrorum Ecclesiae conveniunt interponitur media dispositio: haec autem est tonsura clericalis per quam illi qui tonsurantur separantur a statu laicorum, & praeparantur ad statum ministrorum, quare &c. Et quia separantur a statu laicorum, ideo deponunt capillos & tenduntur in signum dispositionis superfluae curae, quia vero praeparantur ad ministerium Dei, cui servire regnare est, ideo raduntur in modum coronae, quae est signum regale: religiosi vero non clerici tenduntur quidem, quia a statu secularium separantur, sed non in modum coronae, quia non applicantur ad ministerium divinum.

5 **T**ertium patet sic: essentialius se habet ordo prior ad sequentem, quam tonsura ad aliquem ordinem, sed ad sequentem ordinem non praerigitur ex necessitate prior ordo, vtrum patuit prius quaestio. Ergo nec ad recipiendum quemcumque ordinem praerigitur ex necessitate tonsura, sed tantum de congruitate.

6 **A**d arg. in oppositum dicendum quod illud per quod aliquis ponitur in gradu super communem statum absque potestate seu deputatione ad divinum officium potest esse ordo vivendi, sicut est ordo monachorum vel quorumcumque religiosorum: & sic tonsura potest dici ordo clericalis, quia aliter debent vivere clerici quam laici, & statum privilegatum habent. Sed non est ordo ministerii ecclesiastici, ex quo non est ibi deputatio aliqua ad aliquod sacrum ministerium, de quo ordine intendimus ad praesens.

QVÆSTIO QVINTA.

Vtrum in Ecclesia sit aliqua potestas maior sacerdotali.

Postea queritur de episcopatu, & primo vtrum in ecclesia sit aliqua potestas maior sacerdotali. Et videtur quod non: quia potestates distinguuntur secundum actus, sed actus sacerdotali qui est consecrare corpus Christi nullus est actus maior, ergo nec aliqua potestas est maior sacerdotali.

1 **I**tem sacerdos in offerendo gerit figuram Christi, qui seipsum obtulit, sed nullus est maior Christo qui est caput ecclesiae, ergo nec sacerdote.

2 **I**N CONTRARIUM est Dion. qui episcopum collocat super sacerdotem, sicut sacerdotem super diaconum seu ministrum.

3 **R**ESPONSIO. Distinguedum est primo de potestate: quia quaedam est iurisdictionis & quaedam consecrationis. Potestas iurisdictionis est ad regendum populum. Potestas autem consecrationis est ad consecrationem & administrationem sacramentorum, & haec duarum potestatum si quaelibet praesice compararetur & conferretur vna alteri, dignior est secunda quam prima: ordinatur enim, ad 2. ad hoc enim est potestas iurisdictionis, vtrum populus sic arceatur a malis, & exerceatur in bonis quo dignus sit participare divinis sacramentis: cum ergo quaerimus vtrum sit aliqua potestas maior sacerdotali, non intendimus comparare dictas duas potestates ad invicem quae earum sit maior, sed intendimus comparare potestates iurisdictionis inter se, & consecrationis inter se & habentes eas, quaerendo scilicet vtrum aliquis sit maior sacerdote quoad potestatem iurisdictionis, vel quoad potestatem consecrationis.

4 **E**t proceditur sic: quia primo ostenditur quod in ecclesia sunt multi maiores simplici sacerdote quoad potestatem iurisdictionis, & secundo in quaeritur an consimiliter sit de potestate consecrationis. Primum patet sic: quia potestas quae tota data est vni in suo fonte non est in aliis, nisi derivata & limitata pro illius voluntate: sed potestas iurisdictionis quae est ad regendum populum tota & in suo fonte data fuit soli Petro & successoribus eius quando cura ecclesiae ipsi fuit commissa, dicitur Domino Ioan. vii. Pascite oves meas. hoc enim nulli aliorum Apostolorum dictum est, nec tunc, nec ante, nec post, ergo talem potestatem plenam & perfectam habet solus successor Petri qui ob hoc Papa dicitur, quasi pater patrum. In aliis autem non est nisi derivata & limitata prout Papae placet, inter quos gradum infimum tenent simplices sacerdotes quibus de iure (cuius Papa est conditor) aut nulla iurisdictionis competit aut minima, vtrum excommunicare pro furis notoriis, & huiusmodi in locis ubi hoc de consuetudine obtinet. Super autem simplices sacerdotes sunt episcopi, qui habent iurisdictionem ordinariam super totam diocesim. Super hos autem sunt archiepiscopi qui non solum habent iurisdictionem in sua diocesi, sed super totam provinciam in quibusdam casibus, super omnes denique Papa collocatur, penes quem residet plenitudo & primitas huius potestatis, & hoc est rationale: quia optimam regimen vniuersitatis videtur esse quando regitur per unum (supremum) a quo descendit autoritas regendi in medios & usque ad infimos, & propter hoc regimen est optima politia secundum Phil. 2. Politic. sed regimen ecclesiae optime est a Christo institutum, ergo in tota ecclesia debet esse vnus vniuersalis rector a quo descendat autoritas regendi in medios usque ad rectores infimos, & hic est Papa, & propter hoc stat vnitas ecclesiae, quod omnia membra sunt sub vno capite: quia de causa illi qui hanc potestatem negant schismatici dicuntur quasi vnitas ecclesiae diuisores. & sic primum patet, scilicet quod multi sunt maiores simplici sacerdote quoad potestatem iurisdictionis.

5 **D**e potestate autem consecrationis vel ordinis est magnum dubium. Hiero. enim videtur consensisse quod summa potestas consecrationis siue ordinis erat potestas sacerdotalis, ita quod omnis sacerdos quantum est de potestate sacerdotali potest omnia sacramenta ministrare, confirmatio nem, omnes ordines, omnes benedictiones, & omnes consecrationes facere: sed propter periculum schismatis fuit ordinatum, vtrum sacerdotes vni ex seipsis eligerent qui dicerentur episcopi, quasi super alios intendens, cui alii obediunt, & cui referuatum est ordinem facere, & huiusmodi quae non faciunt, nisi soli episcopi: episcopus ergo maior est sacerdote quantum ad potestatem iurisdictionis, sed non quoad potestatem ordinis vel consecrationis, sed sunt pares, quamvis ex ordinatione ecclesiae aliqua sint referuata episcopis & prohibita presbyteris.

6 **E**t quod ita sit probatur ex dictis Hieronymi multipliciter ostendendo quod scriptura eosdem vocat presbyteros quos episcopos & conuerso, non distinguens inter eos vbi loquitur de his quae sunt ordinis & consecrationis. Apostolus enim scribens ad Philip. 1. cap. dicit, cum episcopis & diaconibus, per episcopos intelligens presbyteros, cum in vna ciuitate (vt in Philippis) plures episcopi esse non debeant. Rurilius Act. 20. dicit idem: Antequam